

Arrest

nr. 208 765 van 4 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 12 november 2015 en dient op 27 november 2015 een asielaanvraag in.

Op 8 september 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gehoord.

Op 17 november 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en als sjiit te behoren tot de Al-Sadat-stam. U bent geboren in het dorp Diktur Balhabi in de Torkmanvallei in het district Surkh Parsa van de provincie Parwan, waar u in een landbouwersgezin opgroeide. U hielp uw vader bij het bewerken van de gronden, maar ging niet naar school. Uw vader leerde u wel een beetje lezen.

U verliet uw geboortestreek in de lente-zomer van 2015 op aanraden van uw vader uit vrees voor de aanwezigheid van de taliban in uw provincie en hun mogelijke represailles tegen sjiieten. Eigenlijk wilde u op dat moment gaan studeren in Kabul, maar na het horen van de mogelijke problemen wilde u niet meer leven in een land waar u niet veilig naar Kabul of naar andere provincies kon reizen. Vanuit uw dorp ging u naar Kabul, waar u drie dagen verbleef. Van daar vertrok u met een smokkelaar naar Iran. Daar werkte u drie maanden lang als lasser in Teheran. Toen uw situatie in Iran onhoudbaar werd, besloot u verder te reizen naar Europa. U kwam op 12 november 2015 aan in België en vroeg op 27 november 2015 asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw originele taskara voor en die van uw vader samen met de verzendenvelop.

B. Motivering

Er moet worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk hebt gemaakt.

Als vluchtmotieven roept u enerzijds de algemene veiligheidssituatie in uw provincie in (Vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 4) en anderzijds ook uw vrees voor vervolging omdat u de sjiitische strekking van de Islam aanhangt. Wat dit laatste motief betreft, stelt het CGVS vast dat u deze vrees op geen enkele manier kunt concretiseren. In de eerste plaats is er uw bewering dat u vlucht op aanraden van uw vader, die u op de hoogte bracht van het feit dat de taliban sjiieten viseren. U beweert dat u een lange tijd niet bewust was van het verschil tussen soennieten en sjiieten, wat er onrechtstreeks op kan wijzen dat u tijdens uw leven in uw onmiddellijke omgeving nooit geconfronteerd bent geweest met problemen die daaruit voortvloeiden (CGVS, p. 5-6 en 12). Een andere vaststelling is dat u geen persoonlijke vervolgingsfeiten aanhaalt, enkel een mogelijke toekomstige vrees voor vervolging. Zo vreest u dat u bij een mogelijke terugkeer naar uw woonplaats in Afghanistan, onderweg zou kunnen worden gevisieerd omdat u sjiit bent (CGVS, p. 12-13). Zowel bij de DVZ als tijdens het gehoor op het CGVS verklaart u dat u nooit persoonlijk bedreigd bent geweest omwille van uw geloof of omwille van een andere reden (Vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 4; CGVS, p. 13). U stelt dat uw familie evenmin ooit problemen heeft gehad omwille van hun geloof. U geeft zelfs aan dat u 'niemand heeft gezien die daar problemen had' (CGVS, p. 15.) Wanneer het CGVS u expliciet naar persoonlijke bedreigingen vraagt, ontkent u dat u daar ooit het slachtoffer van bent geworden. U vertelt onmiddellijk daarna over de situatie van sjiieten in Kabul. U stelt dat sjiieten er worden geslagen en haalt een incident aan, waarbij een zelfmoordaanslag werd gepleegd op een sjiitische moskee in Kabul waarvan u beelden zag op youtube. Vervolgens beweert u dat uw vader vertelde dat de taliban en Daesh het gemunt hebben op sjiieten (CGVS, p. 13-14). Het CGVS stelt verder vast dat u niet aannemelijk kunt maken dat sjiieten in het algemeen daadwerkelijk een risico op vervolging lopen in uw district van herkomst. Uit uw antwoorden op de vragen die het CGVS u stelt over de situatie van sjiieten in het district Surkh Parsa, blijkt dit in ieder geval niet. Wanneer u gevraagd wordt of sjiieten in uw district worden gevisieerd, beweert u van niet. U legt uit dat iedereen in uw regio sjiit is en er in uw eigen district er geen gevaar is. Op de wegen richting andere provincies en op de weg tussen de Ghorbandvallei en Kabul doen er zich volgens u wel problemen voor. Zo stelt u dat er zich onderweg naar Kabul arrestaties kunnen voordoen. U beweert correct dat Daesh en de taliban in uw provincie aanwezig zijn, maar niet in uw district (CGVS, p. 13-14). U haalt twee incidenten aan: één waarbij sjiitische Hazara's in de Ghorbandvallei moesten uitstappen en werden geslagen en een ander waarbij sjiitische Hazara's uit uw dorp op weg naar Kabul vermoord werden (CGVS, p. 8, 13-15). U beweert naar de begrafenis te zijn gegaan van deze dorpelingen, maar wanneer u verdere details over dit incident worden gevraagd, blijft u bijzonder vaag. Zo weet u niet meer precies wanneer dit incident gebeurde, ergens in 2015, of waar u op dat moment was. Er kan verwacht

worden dat u een dergelijk ingrijpend incident in uw lokale gemeenschap beter zou kunnen situeren in de tijd en zich zou herinneren waar u was op het moment van de gebeurtenis (CGVS, p. 14). U gaf tijdens het gehoor niet aan waar dit incident zich precies heeft afgespeeld. Over een dergelijk incident in het district Surkh Parsa werd overigens geen informatie teruggevonden. U herinnert zich geen andere incidenten waarbij sjiiten werden geïdoleerd, behalve een incident dat zich voerde in Herat waarover u hoorde toen u in Iran was. Dit incident overtuigde u ervan dat u vanuit Iran niet veilig kon terugkeren naar Afghanistan en er een reële kans was dat u op uw terugweg naar uw district zou worden gedood (CGVS, p. 12). Uit uw verklaringen blijkt dat u uw vrees voor vervolging bij uw terugkeer baseert op de uitspraken van uw vader, enkele aanslagen op sjiitische bijeenkomsten in Kabul en enkele incidenten die zich in andere districten en provincies voordeden met sjiiten. Uw verklaringen tonen in ieder geval niet aan dat u of uw familieleden persoonlijk geïdoleerd werden als sjiit. Wat de veiligheidssituatie van sjiiten in Afghanistan betreft, stelt de achtergrondinformatie over sektarisch geweld dat er in de tweede helft van het jaar 2016 een stijging was van het aantal geweldincidenten tegen sjiiten in Afghanistan. Deze incidenten vonden voornamelijk plaats in Kabul waar ISKP (of Daesh) een aantal aanslagen pleegde op sjiitische moskeeën. Tot zover hebben deze incidenten geen golf van sektarische geweld op gang gebracht in Afghanistan en uit de gegevens blijkt dat het district Surkh Parsa van dergelijke aanslagen gespaard is gebleven (cf. infra en informatie in het administratieve dossier).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan vrees voor vervolging op basis van uw geloof, zodat u ter zake de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reële intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Surkh Parsa te worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Parwan province van 12 mei 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisereerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Parwan regionaal erg verschillend zijn. Zo blijkt dat er uit uw district Surkh Parsa nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Surkh Parsa in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Het CGVS stelde verschillende elementen vast in uw verklaringen, de documenten die u neerlegde en uw facebookprofiel die erop lijken te wijzen dat u voor uw vertrek uit Afghanistan een tijdlang in Kabul hebt verbleven. Het blijft echter onduidelijk in welke omstandigheden en in welke periode. Uw verklaringen over uw laatste woonplaats in Afghanistan verschillen in ieder geval grondig in uw opeenvolgende verklaringen voor de DVZ en het CGVS. Bij de DVZ verklaarde u immers van uw zestiende tot uw negentiende in Kabul in de wijk Dashti Barshi te hebben gewoond (Verklaring DVZ, punt 10). Opvallend is ook dat u in de bespreking van uw vrees bij terugkeer in de Vragenlijst van het CGVS wordt geconfronteerd met het feit dat u in Kabul woonde en dat u dit gegeven niet ontkent (Vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 4). Aan het CGVS verklaart u dat u tot u de leeftijd van 18 à 19 jaar in het district Surkh Parsa woonde en vervolgens naar Iran ging. Wanneer het CGVS u wijst op uw verklaring bij de DVZ, beweert u dat u 2 à 3 nachten in de wijk Dashti Barshi in Kabul hebt verbleven alvorens het land te hebben verlaten. U houdt vol dat u in uw eigen regio bent blijven wonen en op de leeftijd van 16 jaar een taskara hebt laten aanmaken omdat u naar school wou gaan. U beweert dat u uiteindelijk tot 18- à 19-jarige leeftijd in Surkh Parsa bleef en op dat moment naar Kabul wou gaan om iets van uw leven te maken (CGVS, p. 5). Echter, de gegevens op de verzendenvolp die u tijdens het gehoor neerlegt en uw verklaringen daarover wijzen er eveneens op dat u niet geheel de waarheid spreekt. Uit die gegevens blijkt dat een man met dezelfde naam als uw vader ze verstuurde vanuit Kabul. De gegevens luiden als volgt: (...). Vooraleer het CGVS u hiermee confronteert, beweert u dat u niet weet wie u de documenten heeft opgestuurd en op welke manier. Het is enigszins opmerkelijk dat u niet zou weten dat uw vader de documenten opgestuurd zou hebben, terwijl u beweert met uw familie in contact te zijn gebleven en uw vaders taskara u eveneens werd bezorgd in België (CGVS, p. 7-8). De kans dat uw vader hier iets mee te maken had was dan ook bijzonder groot. Dat u niet zou weten wie de afzender op de envelop is, is weinig waarschijnlijk. Kort daarvoor was u namelijk wel in staat de naam van uw vader te herkennen op uw taskara. Nadat de tolk de gegevens van de afzender heeft voorgelezen, wordt u nogmaals gevraagd of uw vader de documenten vanuit Kabul stuurde. U houdt nog steeds vol dat u het niet weet. Het CGVS wijst u vervolgens op het feit dat niet alleen de naam van uw vader erop vermeld staat maar ook een volledige adresbeschrijving, die erop lijkt te wijzen dat het

huis wel degelijk toebehoorde aan de afzender. Daarop verklaart u dat u er niets van weet en dat de reden ervan aan uw vader moet worden gevraagd (CGVS, p. 15). Een ander element dat op een recent verblijf in Kabul wijst, werd aangetroffen op uw facebookaccount. U bevestigt dat de account waarvan het CGVS u de afdruk toonde tijdens het gehoor, de uwe is. Wanneer het CGVS u confronteert met het feit dat erop vermeld staat dat u in Kabul woont, antwoordt u eerst ontwijkend. U vertelt dat u kan laten zien wanneer uw account was gecreëerd, dat de foto's hier genomen zijn en u in uw thuisland geen facebookaccount had. Opnieuw gevraagd waarom Kabul vermeld staat als uw woonplaats, vraagt u eerst wat er staat om dan verder te gaan met het vertellen dat een vriend uw account aanmaakte en er zelfs de foto van u met twee vrienden op postte (CGVS, p. 16).

De door u voorgelegde taskara's van u en uw vader zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Deze documenten bevestigen enkel de identiteit van u en uw vader en tonen louter aan dat uw familie oorspronkelijk afkomstig is uit het district Surkh Parsa, wat in deze beslissing niet meteen ter discussie wordt gesteld. Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken.

Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens is de verzoekende partij van mening dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

"(...) IN RECHTE

11.1. Eerste middel

Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

11.1.1. Verwerende partij stelt in haar beslissing dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en dat verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

11.1.2. Verzoekende partij heeft aangegeven dat zij haar land heeft verlaten op aanraden van haar vader, omwille van haar vrees voor de Taliban en omwille van haar etnie.

Verwerende partij twijfelt niet aan de herkomst van verzoekende partij, maar stelt dat verzoekende partij zich opnieuw zou kunnen vestigen in haar regio van herkomst, dat de situatie er niet dermate ernstig zou zijn om van willekeurig geweld te kunnen spreken.

Verzoekende partij kan zich echter in haar land van herkomst nergens op een veilige manier vestigen.

11.1.3. Nergens in Afghanistan is de situatie nog veilig te noemen. De geweldplegingen en incidenten waarbij gewone burgers slachtoffer worden, zijn werkelijk niet meer bij te houden.

In een zeer recent rapport van oktober 2017 hekelt Amnesty International het terugsturen van Afghaanse vluchtelingen naar hun land van herkomst. (stuk 3)

Amnesty International stelt dat Afghanistan geen veilig land is en dat Europese landen moeten ermee stoppen gevluchte Afghanen naar hun vaderland terug te sturen.

Volgens Amnesty International riskeren ze na hun „deportatie“ te worden vervolgd, gemarteld, ontvoerd of zelfs gedood. Zij noemt het EU-beleid in het rapport „roekeloos“ en een „onbeschaamde schending van het internationaal recht.“

¹ Hierna afgekort als "De Vreemdelingenwet"

Het wordt steeds onveiliger in Afghanistan, stelt Amnesty in het rapport "Forced Back to Danger". De bijna 10.000 Afghanen die landen als Nederland, Zweden en Noorwegen hebben teruggestuurd lopen allerlei gevaren. EU-agentschappen zijn hiervan op de hoogte, maar stellen dat nog eens meer dan 80.000 Afghanen kunnen worden uitgezet, aldus Amnesty.

Zo stelt het rapport ondermeer het volgende: p. 7 en 8 (eigen onderlijning)

"Afghanistan is currently gripped by a non-international armed conflict between what are known as "Anti-Government Elements" and Pro-Government Forces. Among the Anti-Government Elements are the Taliban and the group calling itself the Islamic State, but more than 20 armed groups are operating inside the country. UN expert reports and other sources provide evidence that the conflict in Afghanistan and the impact on civilians have gotten worse in the last two years. The United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) reported that 2016 was the deadliest year on record for civilians in Afghanistan, with 11,418 people killed or injured. The UN body stated:

"In 2016, conflict-related insecurity and violence inflicted severe harm on civilians, especially women and children. The intensification of armed clashes between Pro-Government Forces and Anti-Government Elements over territorial gains and losses resulted in record levels of civilian harm, including the highest number of child casualties and levels of internal displacement documented since 2009."

The deterioration in the security situation witnessed in 2016 has persisted into 2017. The UN recorded more than 16,290 security-related incidents in the first eight months of 2017 alone. In June 2017, the UN Secretary-General characterized the situation in Afghanistan as "intensively volatile" and the European Civil Protection and Humanitarian Aid Operations (ECHO) stated that the situation had "reverted to an increasingly acute humanitarian crisis."

Between 1 January and 30 June 2017, UNAMA documented 5,243 civilian casualties (1,662 deaths and 3,581 injured). The majority of these deaths and injuries resulted from the use of Improvised Explosive Devices by Anti-Government Elements in civilian-populated areas - particularly suicide bombs and pressure plate devices. UNAMA has stated that in the first half of 2017, it documented more civilian deaths and injuries from suicide and complex attacks than in any previous six month period since the UN agency began systematic documentation of civilian casualties in 2009.

In terms of civilian casualties, Kabul is the most dangerous province in Afghanistan. However, a review of the 10 provinces with the highest numbers of civilian casualties in 2016 shows that conflict took place countrywide, with provinces in the North, South, East, West and central areas all affected. The conflict is volatile and involves multiple groups that are constantly seeking to gain or regain territory, and whose actions can be unpredictable. Statements by UNAMA and the UN Secretary-General, as well as US government authorities, international NGOs and parts of the Afghan government all underscore the extent to which people are at risk across the country.

Beyond the threat of serious harm to all Afghans as a result of the ongoing conflict, many people in the country are also at particular risk of persecution - defined in European Union (EU) and international law as "severe violations of basic human rights" on the basis of a person's race, religion, nationality, membership in a particular social group or political opinion. Persecution is not a localized threat. This serious human rights violation takes place across the country, regardless of whether the area is under the effective control of Pro Government Forces or Anti-Government Elements. In areas under the control of the government, State agents routinely perpetrate human rights violations. Pro-government armed groups are responsible for abuses such as deliberate killings, assault, extortion and intimidation. In regions in which Anti-Government Elements are in control, human rights violations are widespread. These include extrajudicial executions, torture and ill-treatment, as well as denials of the rights to free movement, freedom of expression, political participation, access to education and the right to health care. Moreover, both sides of the conflict perpetrate human rights violations in areas outside their respective control. "

Er vallen aldus duizenden doden en gewonden en de situatie is er de laatste 2 jaar enorm op achteruit gegaan.

Verzoekende partij zou met andere woorden gedropt worden in een 'warzone' en moet zich maar zien te beredderen, omdat verwerende partij deze provincie veilig genoeg vindt voor verzoekende partij om zich te vestigen, terwijl recente rapporten juist het tegenover bewijzen! Dit is niet ernstig.

Niet alleen wordt Afghanistan geteisterd door terroristisch geweld, er heerst er ook een humanitaire crisis: (eigen onderlijning)

"Furthermore, Afghanistan is the site of an acute humanitarian crisis. The UN Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (OCHA) estimated that 9.3 million people will require humanitarian assistance in 2017. Over 9 million Afghans have limited or no access to essential health services. The country's infant and maternal mortality rates are among the worst in the world, at 73/1,000 live births and 327/100,000 respectively. Food security is deteriorating, with 1.6 million people severely food insecure across the country."

11.1.4. Het is voor verzoekende partij onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst en er een menswaardig leven te leiden, zonder vrees voor haar leven en voor onmenselijke en vernederende behandeling. Verzoekende partij is er zeker van dat zij ten prooi zal vallen van het Taliban of slachtoffer zal worden van willekeurig geweld: p. 10 Amnesty International rapport

"Afghanistan is deeply unsafe, and has become more so in recent years. Yet European countries are returning people to Afghanistan in increasingly large numbers, even as the violence in the country escalates. At present, given the grave security and human rights situation across the country, all returns to Afghanistan constitute refoulement. For the principle of non-refoulement to be breached, it is not necessary for serious harm to ensue: the human rights violation takes place when someone is returned to a real risk of such harm. European governments have remained willfully blind to the dangers to which returnees are exposed, and - together with the EU - are putting Afghanistan under tremendous pressure to accept large numbers of returnees. Prioritizing deportations, heedless of the evidence, is reckless and illegal."

De actuele situatie in heel Afghanistan is erg onveilig, het terugsturen van Afghanen - waar ook in Afghanistan, houdt een schending in van het non- refoulement beginsel.

De cijfers van de doden en gewonden in 2017 liegen er niet om: p. 19-20 Amnesty International rapport: (eigen onderlijning)

The deterioration in the security situation witnessed in 2016 has persisted into 2017. In June 2017, the UN Secretary-General characterized the situation in Afghanistan as "intensively volatile" and the European Civil Protection and Humanitarian Aid Operations (ECHO) stated that the situation had "reverted to an increasingly acute humanitarian crisis."

The UN recorded more than 16,290 security-related incidents in the first eight months of 2017. In his September 2017 report to the Security Council, the UN Secretary-General stated:

"The continuing high numbers are attributed mainly to armed clashes, which represent 64 per cent of the total security incidents and have increased by 5 per cent since 2016. The record level of armed clashes seen during 2017 reinforced the shift in the conflict evident since earlier in the year, away from asymmetric attacks towards a more traditional conflict pattern characterized by often prolonged armed clashes between government and anti-government forces. "

Between 1 January and 30 June 2017, UNAMA documented 5,243 civilian casualties (1,662 deaths and 3,581 people injured).

Some of the key trends noted by UNAMA in the first six months of 2017 include:

In the first half of 2017, the UN agency recorded more civilian deaths and injuries from suicide and complex attacks than in any previous six month period since the mission began systematic documentation of civilian casualties in 2009.

The majority of these casualties resulted from Anti-Government Elements using Improvised Explosive Device tactics in civilian-populated areas - particularly suicide bombs and pressure-plate devices.

19% of all civilian casualties occurred in Kabul city.

- Civilian casualties increased in 15 of Afghanistan's 34 provinces, mainly due to increased attacks by Anti-Government Elements.

UNAMA also stated that "of extreme concern" was the fact that "suicide and complex attacks caused 1,151 civilian casualties (259 deaths and 892 injured), a 15% increase compared to the first six months of 2016."40 The UNAMA report went on to state that: "Of the 1,048 civilian casualties (219 deaths and 829 injured) documented in Kabul province, 94 per cent resulted from suicide and complex attacks carried out by Anti-Government Elements in Kabul city."

(...) p. 21

"As the above list of provinces indicates, no part of Afghanistan is safe.

Casualties have been documented from North to South and East to West. Moreover, the conflict is volatile and involves multiple groups that are constantly seeking to gain or regain territory, and whose actions can be unpredictable. A number of UN agencies and NGOs have underscored the wide-ranging nature of the conflict. "

Geen enkel deel van Afghanistan is dan ook veilig genoeg te noemen om asielzoekers terug te sturen zonder gevaar voor blootstelling aan foltering en onmenselijke en vernederende behandeling.

11.1.5 Bovendien mag het bijzonder kwetsbare profiel van verzoekende partij niet uit het oog worden verloren. Verzoekende partij is na al die jaren in Europa verwesterd en loopt het gevaar op vervolging: p. 24 Amnesty International rapport

"Beyond the threat of serious harm to all Afghans as a result of the ongoing conflict, many people in the country are also at particular risk of persecution - defined in European Union (EU) and international law as "severe violations of basic human rights"⁶² on the basis of a person's race, religion, nationality, membership in a particular social group or political opinion.

According to UNHCR's guidelines on assessing Afghans' international protection claims, people with certain profiles require a particularly careful examination of the possible risks to them: members of the Afghan security forces, particularly the Afghan National Police; civilians associated with (or perceived as supportive of) the international military forces, such as people working as drivers, contractors or interpreters; individuals perceived as "Westernized," including people who have returned from Western countries - some of whom have been tortured or killed by anti-Government elements on the basis that they had become "foreigners" or that they were sons for a Western country men of fighting age, as well as children in the context of underage and forced recruitment women and girls with certain profiles or in certain circumstances - for instance, those at risk of sexual and gender-based violence or harmful traditional practices, and women perceived as contravening social norms; members of religious minorities, who reportedly avoid stating their beliefs publicly or gathering openly to worship, out of fear of discrimination, ill-treatment, arbitrary detention, or death; converts from Islam, as conversion from Islam is deemed apostasy in Afghanistan, which under the Afghan courts' interpretation of Islamic law is punishable by death; individuals of diverse sexual orientations and/or gender identities, as consensual same-sex relations are criminalized, with gay men and boys (and those perceived to be gay) suffering discrimination and violence, including at the hands of the Afghan authorities, Anti-Government Elements, and their community or family members; ethnic minorities including Hazaras; and people involved in blood feuds, that is: members of a family killing members of another family in retaliatory acts of vengeance.

Persecution is not a localized threat. This serious human rights violation takes place across the country, regardless of whether the area is under the effective control of Pro-Government Forces or Anti-Government Elements. In areas under the control of the government, State agents routinely perpetrate human rights violations. "

De mensenrechten worden in heel Afghanistan meer en meer geschonden.

Ook verwerende partij kan niet anders dan toe te geven dat er zich met regelmaat terreuraanslagen voordoen in Afghanistan, maar probeert dit te relativiseren door te stellen dat het niet om een "open combat" zou gaan:

Of er al dan niet een open combat zou zijn, verzoekende partij loopt er dagelijks een reël gevaar onderworpen te worden aan onmenselijke en vernederende behandeling.

Het is voor verzoekende partij dan ook onbegrijpelijk hoe verwerende partij kan stellen dat zij zich op een veilige manier zou kunnen vestigen in waar dan ook in Afghanistan.

11.1.6. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

11.1.7. De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet in hoofdorde erkend worden als vluchteling. Subsidiair de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verwerende partij de volgende motieven van de bestreden beslissing op generlei wijze weerlegt:

"Als vluchtmotieven roept u enerzijds de algemene veiligheidssituatie in uw provincie in (Vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 4) en anderzijds ook uw vrees voor vervolging omdat u de sjiitische strekking van de Islam aanhangt. Wat dit laatste motief betreft, stelt het CGVS vast dat u deze vrees op geen enkele manier kunt concretiseren. In de eerste plaats is er uw bewering dat u vlucht op aanraden van uw vader, die u op de hoogte bracht van het feit dat de taliban sjiieten viseren. U beweert dat u een lange tijd niet bewust was van het verschil tussen soennieten en sjiieten, wat er onrechtstreeks op kan wijzen dat u tijdens uw leven in uw onmiddellijke omgeving nooit geconfronteerd bent geweest met problemen die daaruit voortvloeiden (CGVS, p. 5-6 en 12). Een andere vaststelling is dat u geen persoonlijke vervolgingsfeiten aanhaalt, enkel een mogelijke toekomstige vrees voor vervolging. Zo vreest u dat u bij een mogelijke terugkeer naar uw woonplaats in Afghanistan, onderweg zou kunnen worden gevisieerd omdat u sjiiet bent (CGVS, p. 12-13). Zowel bij de DVZ als tijdens het gehoor op het CGVS verklaart u dat u nooit persoonlijk bedreigd bent geweest omwille van uw geloof of omwille van een andere reden (Vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 4; CGVS, p. 13). U stelt dat uw familie evenmin ooit problemen heeft gehad omwille van hun geloof. U geeft zelfs aan dat u 'niemand heeft gezien die daar problemen had' (CGVS, p. 15.) Wanneer het CGVS u expliciet naar persoonlijke bedreigingen vraagt, ontkent u dat u daar ooit het slachtoffer van bent geworden. U vertelt onmiddellijk daarna over de situatie van sjiieten in Kabul. U stelt dat sjiieten er worden geslagen en haalt een incident aan, waarbij een zelfmoordaanslag werd gepleegd op een sjiitische moskee in Kabul waarvan u beelden zag op youtube. Vervolgens beweert u dat uw vader vertelde dat de taliban en Daesh het gemunt hebben op sjiieten (CGVS, p. 13-14). Het CGVS stelt verder vast dat u niet aannemelijk kunt maken dat sjiieten in het algemeen daadwerkelijk een risico op vervolging lopen in uw district van herkomst. Uit uw antwoorden op de vragen die het CGVS u stelt over de situatie van sjiieten in het district Surkh Parsa, blijkt dit in ieder geval niet. Wanneer u gevraagd wordt of sjiieten in uw district worden gevisieerd, beweert u van niet. U legt uit dat iedereen in uw regio sjiiet is en er in uw eigen district er geen gevaar is. Op de wegen richting andere provincies en op de weg tussen de Ghorbandvallei en Kabul doen er zich volgens u wel problemen voor. Zo stelt u dat er zich onderweg naar Kabul arrestaties kunnen voordoen. U beweert correct dat Daesh en de taliban in uw provincie aanwezig zijn, maar niet in uw district (CGVS, p. 13-14). U haalt twee incidenten aan: één waarbij sjiitische Hazara's in de Ghorbandvallei moesten uitstappen en werden geslagen en een ander waarbij sjiitische Hazara's uit uw dorp op weg naar Kabul vermoord werden (CGVS, p. 8, 13-15). U beweert naar de begrafenis te zijn gegaan van deze dorpelingen, maar wanneer u verdere details over dit incident worden gevraagd, blijft u bijzonder vaag. Zo weet u niet meer precies wanneer dit incident gebeurde, ergens in 2015, of waar u op dat moment was. Er kan verwacht worden dat u een dergelijk ingrijpend incident in uw lokale gemeenschap beter zou kunnen situeren in de tijd en zich zou herinneren waar u was op het moment van de gebeurtenis (CGVS, p. 14). U gaf tijdens het gehoor niet aan waar dit incident zich precies heeft afgespeeld. Over een dergelijk incident in het district Surkh Parsa werd overigens geen informatie teruggevonden. U herinnert zich geen andere incidenten waarbij sjiieten werden gevisieerd, behalve een incident dat zich voordeed in Herat waarover

u hoorde toen u in Iran was. Dit incident overtuigde u ervan dat u vanuit Iran niet veilig kon terugkeren naar Afghanistan en er een reële kans was dat u op uw terugweg naar uw district zou worden gedood (CGVS, p. 12). Uit uw verklaringen blijkt dat u uw vrees voor vervolging bij uw terugkeer baseert op de uitspraken van uw vader, enkele aanslagen op sjiitische bijeenkomsten in Kabul en enkele incidenten die zich in andere districten en provincies voordeden met sjiieten. Uw verklaringen tonen in ieder geval niet aan dat u of uw familieleden persoonlijk geviséerd werden als sjiiet. Wat de veiligheidssituatie van sjiieten in Afghanistan betreft, stelt de achtergrondinformatie over sektarisch geweld dat er in de tweede helft van het jaar 2016 een stijging was van het aantal geweldincidenten tegen sjiieten in Afghanistan. Deze incidenten vonden voornamelijk plaats in Kabul waar ISKP (of Daesh) een aantal aanslagen pleegde op sjiitische moskeeën. Tot zover hebben deze incidenten geen golf van sektarische geweld op gang gebracht in Afghanistan en uit de gegevens blijkt dat het district Surkh Parsa van dergelijke aanslagen gespaard is gebleven (cf. infra en informatie in het administratieve dossier)."

In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat zij na al die jaren in Europa verwesterd is en verwijst zij naar richtlijnen van UNHCR waaruit blijkt dat individuen die als "verwesterd" worden gepercipieerd een risicoprofiel hebben. Zij brengt evenwel geen concrete en pertinente elementen bij waaruit kan blijken dat haar verblijf sinds eind 2015 in België van haar een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat zij haar leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

De verwijzing naar een algemeen rapport van Amnesty International van oktober 2017 waaruit blijkt dat de mensenrechten in Afghanistan meer en meer worden geschonden (zie stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift) volstaat niet om aan te tonen dat de verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hierover in gebreke.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van de verzoekende partij vastgesteld worden.

2.3.2. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.2.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."*

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een "reëel risico" loopt. Het begrip "reëel risico" wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "ernstige schade" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.3.2.2. Beoordeling

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt vooreerst bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het EASO "*Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van december 2017 en de update van mei 2018. Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. In haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar het rapport van Amnesty International van 2017 waarin besloten wordt dat geen enkel deel van Afghanistan als veilig kan worden beschouwd. De Raad wijst erop dat voormeld rapport van Amnesty International van 2017 eveneens werd gebruikt bij het opstellen van het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan.Security Situation*" van december 2017. Voorts wijst de Raad erop dat deze informatie niet aantoont dat er niet langer sprake zou zijn van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet betwist dat, gezien haar verklaringen met betrekking tot haar plaats van herkomst in Afghanistan, *in casu* de veiligheidssituatie in het district Surk Parsa in de provincie Parwan dient te worden beoordeeld.

Met betrekking tot de provincie Parwan en het district Surk Parsa wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: "*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief*

dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Parwan province van 12 mei 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Parwan regionaal erg verschillend zijn. Zo blijkt dat er uit uw district Surkh Parsa nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Surkh Parsa in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 19 juli 2018 (EASO "Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation" van december 2017 en de update van mei 2018) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in het district Surkh Parsa in de provincie Parwan inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze regio geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

De verzoekende partij betoogt onder verwijzing naar een rapport van Amnesty International van oktober 2017 dat nergens in Afghanistan de situatie nog veilig kan worden genoemd en dat het terugsturen van Afghanen naar waar ook in Afghanistan een schending van het non-refoulement-beginsel inhoudt (stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift). Het is inderdaad zo dat Amnesty International van mening is dat geen enkel deel van Afghanistan veilig is en dat het repatriëren naar Afghanistan afraadt. Louter op basis van voormeld standpunt van Amnesty International, dat geen juridisch bindende kracht heeft, kan geen subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij toegekend worden. De Raad wijst erop dat voormeld rapport van Amnesty International van 2017 eveneens werd gebruikt bij het opstellen van het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan.Security Situation" van december 2017. Voorts wijst de Raad erop dat deze informatie niet aantoonde dat er niet langer sprake zou zijn van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan.

In dit verband wijst de Raad op het gestelde in het arrest "Elgafaji" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07), waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat "hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

a. In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger

afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden. (hypothese 1)

b. De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen. (hypothese 2)

Uit het rapport van Amnesty International blijkt niet dat voor heel Afghanistan geldt dat voor elke Afghaanse burger moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden. In dit rapport wordt meermaals verwezen naar de *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 19 april 2016, waarnaar eveneens verwezen wordt in de bestreden beslissing. Uit deze richtlijnen van UNHCR blijkt dat niettegenstaande de veiligheidssituatie in 2015 achteruit is gegaan en zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, er nog steeds regionale verschillen bestaan in de Afghaanse veiligheidssituatie. Bovendien wordt nergens in deze richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. Derhalve dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de veiligheidssituatie in de herkomstregio van de verzoeker om internationale bescherming in rekening te worden genomen. *In casu* werd gelet op verzoekers verklaring dat hij afkomstig is uit het dorp Diktur Balhahi in de Torkmanvallei de veiligheidssituatie in het district Surkh Parsa in de provincie Parwan beoordeeld. De verzoekende partij brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich heeft gebaseerd niet langer actueel of correct zou zijn of dat daaruit verkeerde conclusies zouden zijn getrokken.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat in Afghanistan een humanitaire crisis heerst, toont zij geenszins aan, noch zijn er elementen in haar dossier die erop wijzen, dat zij het risico loopt om in haar land van herkomst in precare humanitaire omstandigheden terecht te komen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in haar hoofd het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat en dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het

administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.5. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS